

L'EXPLORADOR REPRIMIT COMPETENTS EN SOLIDARITAT

JAUME FUNES
Psicòleg i educador

A Acabo de participar en la manifestació per reclamar el dret a ser acollit quan la guerra o la vida et porten a abandonar casa teva. Jo em sentia reclamant de manera especial els drets de les desenes de milers de nois i noies que deambulaven sols, perduts entre la multiplicitat de fronteres d'Europa, entre les ribes del Mediterrani. Escric l'article enmig de la redacció d'un altre text sobre els adolescents migrants i sols, oficialment protegits, que vaguen pel carrer amb l'escalfor dels dissolvents.

Acaba una setmana en què hem tornat a *descobrir* com castiga a la infància la pobresa de les seves famílies. L'informe *Desheretats*, de Save the Children, alterava una mica la nostra pacífica beneficència advertint que la *generació recessió* (més de 250.000 infants a casa nostra) va creixent cada dia més pobra i arribarà a la joventut atrapada a la frontera invisible de l'exclusió permanent.

No costa gaire descobrir ciutadans que han reaccionat dient que ja tenim prou pobres, que no cal que en vinguin més. Tampoc és difícil descobrir els enfadats amb els joves habitants de carrer, encolats de desesperació.

Comprovar com les administracions desbordades apliquen sistemes poc respectuosos d'atenció a la infància i l'adolescència. Avui [dissabte 18 per al lector], fins i tot es podien veure solidaritats de comparació. Manifestants entestats a demostrar que aquí som més solidaris que en altres terres.

Potser seria útil aprofitar les commocions per recordar, per exemple, que tractant-se d'infants no pot impor-

tar el lloc on són per actuar. Podem intentar no veure els que queden molt lluny (si en la nostra societat global aquest concepte encara serveix), però no podem passar quan els veiem trucar a la porta, quan s'arrisquen per *colarse* entre nosaltres esperant tenir futur. Aprofito l'ocasió per recordar que molta de la nostra solidaritat no arriba ni a beneficència. Qualsevol ajuda esdevé benèfica si la persona que la presta no reconeix en l'altre la mateixa condició humana, es posiciona emocionalment o intel·lectualment per sobre, cofoi de la seva generositat.

La solidaritat no és fer el bé. És compartir amb un altre que és com tu allò que encara tens. Tenir competències en solidaritat és estimular la construcció de societats més justes que primer pensen en la infància. ✖

La 'generació recessió' creix cada dia més pobra. Arribarà a la joventut atrapada a la frontera de l'exclusió

EN FAMÍLIA

UN EXPERIMENT A INTERNET

Us proposo un petit experiment sociològic. Busqueu, al cercador d'imatges de Google, "*mother and baby*". Em surten centenars de fotos, gairebé totes de mares i nens de clara ascendència europea (no sé si totes les persones que busquen a Google obtenen els mateixos resultats o si els algorismes tenen en compte l'origen geogràfic, historial personal de navegació i altres factors). Gairebé totes les mares estan fent coses al nadó: el miren als ulls, li fan petons, l'acaronen, l'abracen, posen amb ell mirant a la càmera amb expressió de "mira l'ocellet". Gairebé totes les mares llueixen un gran somriure de felicitat, gairebé d'èxtasi.

Ara afegeixo a la meua recerca una sola paraula: "*african mother and baby*". La meitat de les mares no fan res especial al nadó: només el porten a coll, habitualment a l'esquena. Algunes treballen, o porten aigua o càrregues al cap. Algunes posen mirant a la càmera, però sense intentar involucrar el nen. La majoria d'aquestes mares que es limiten a portar el nen pertanyen, per la seva vestimenta i entorn, a comunitats tradicionals. L'altra meitat fan com les occidentals: miren al nen, li fan petons, intenten fer-lo somriure per a la foto... i la majoria, per la seva roba i pentinat, semblen occidentalitzades.

Sembla com si la nostra cultura no pogués concebre la idea d'estar amb el nen sense fer-li alguna cosa, sense dedicar-li plena atenció. I em temo que això pot tenir conseqüències. D'una banda, hi ha qui sembla que creu que només has d'agafar un nen a coll o tocar-lo si li has de fer alguna cosa. Si l'has d'alimentar, netejar, vestir, fer un petó, explicar un conte, *estimular*. Acabada la feina, al bressol. Nens que estan hores i hores sense contacte humà. A l'altre extrem, hi ha qui comprèn que un nen necessita contacte gairebé tot el dia, però pensa que, si el tens a coll, li has de fer coses. Hores i hores de petons, cançons, rialles, estímuls de tota mena. Dediquem tres anys a hiperestimular els nens i després ens queixem que són *hiperactius*.

Els nens petits necessiten, esclar, moments de petons, carícies i rialles. Però també necessiten moltes hores de pau, de contacte físic relaxat i relaxant. Portar el nen a coll mentre fas altres coses no és "ignorar-lo", sinó donar-li la tranquil·litat que necessita. ✖

CARLOS GONZÁLEZ
Doctor en pediatria